

Rellotge de sol de l'església Santa Maria de Caldes

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Plaça de l'Església, núm. 12
Alçada: 202

Coordenades:

Latitud: 41.63216
Longitud: 2.16249
UTM Est (X): 430241
UTM Nord (Y): 4609275

Classificació

Número de fitxa 08033 - 372
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Terrassa. C. Vinyals, 49 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Fitxes associades:

[Muralla](#)

[Església parroquial de Santa Maria](#)

[Conjunt arquitectònic del nucli urbà](#)

Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez

Data de registre de la fitxa: ds., 14/03/2009 - 01:00

Descripció

Rellotge de sol, del tipus vertical declinant. Es tracta d'un rellotge esgrafiat i policromat amb el fons blanc i la resta de decoració en color terrós. Les línies horàries estan perfectament delimitades, senyalant les hores i les mitges hores. La numeració és de xifres romanes, de les 6 a les 4. El gnòmon de vareta es troba orientat al sud-est. Aquest surt de la boca d'un sol, amb la cara antropomorfe. A la part de dalt i a banda i banda del sol hi ha esgrafiat el lema "FUGIT TEMPUS".

Història

Va ser al llarg dels segles XVI i XVII quan s'emparellaren la gnomònica, art de fer els rellotges de sol, i el gran esclat de la tècnica constructora. Durant aquells segles es construïren majestuosos palaus i immenses esglésies on s'hi bastiren, bé pintats, esgrafiats o amb qualsevol altra tècnica, uns rellotges de sol també tan desmesurats que molts d'ells voltaven la trentena de metres. Un cop superada l'etapa en què fer un rellotge de sol era un art obscur ple de misteris i de coneixements difícils, amb la il·lustració es popularitza la tècnica i sorgeix l'ofici de quadranter. Es comencen a fer rellotges de sol de totes menes i en tots els materials possibles. Dels tallers d'aquests artesans en sortiren veritables peces de luxe, rellotges portàtils d'or o argent de tan bella factura que esdevingueren gairebé més purament objectes de plaer estètic que instruments dels quals se'n fes un ús pràctic. Cap a mitjans del segle XVI sorgeixen els primers rellotges mecànics, gairebé com un divertiment de serraller que, de bon començament ja només avançaven... una hora diària. És al llarg del XVII quan es van perfeccionant aquests enginys, i mica en mica, van aconseguint un funcionament més acurat. Tanmateix el rellotge de sol, en plena eufòria, seguia mantenint-se al lloc d'honor per dues raons: la primera era l'alt preu dels nous aparells i l'altra era que aquests nous competidors no acabaven d'anar del tot bé. Tothom qui s'havia comprat un rellotge mecànic, procurava tenir-ne un de sol a alguna paret de casa seva per tal d'anar posant el primer a l'hora. Cap a mitjans del segle XVIII, però, els rellotges mecànics assoliren un alt grau de perfecció i el problema era de fer-los casar amb el Sol que, com sabeu, no és pas uniforme al llarg de l'any. La inconstància del sol, l'acceleració del ritme de vida, i la proliferació de l'enllumenat i de la vida nocturna, feren que mica en mica el rellotge mecànic anés arraconant els quadrants solars. Tan sols a pagès, on les hores son més plàcides, s'ha pogut refugiar el rellotge de sol, desplaçat d'un món frenètic que ha deixat de comptar per hores i ha passat a fer-ho per minuts.

